

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Leven Ende Deughden Vande Vveerdighe Agnes Van Heilsbagh Gheestelycke Dochter Onder de bestieringhe der Societeyt Iesv

Huysmans, Daniel

T'Antwerpen, 1691

§. 12. Haer gevoelen over dat sommighe naer't ontfanghen vande H.
Communie, in doodelijcke sonden vallen.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37188

met meerder beleeftheyt ontfanghen ende onthaelen soude.

Sy getuyght, dat dese ghelijckenisse haer meer als eens voor-gestelt is geweest: ende seght dat Godt inder waerheyt sich aftreckt vande ghene die hem soo onbeleefdelyck ontfanghen, ende dat Christus sich tot andere keert, die met meerdere in-ghekeertheyt haer selven tot sijn komste bereyden, ende naer 't ontfanghen behoorlijcker hem onderhouden. Ende seght nochvoorder, dat sy d'alderonweerdighste, op den selven tijdt dese waerheyt ondervonden heeft. Want terwijl den voorsyden persoon, naer het nutten vande H. Communie sijn selven vrywilligh verstroeyde, met sijn ooghen door de Kercke te swieren: wiert *Agnes*, die aldan in sijn plaetse haeren Schepper onderhiel, met soo soete hemelsche toevinghe verfaedt, dat sy geen woorden en vint om dit te beschrijven: 't welck haer meermaels gheschiet is.

S. 12. Haer gevoelen over dat sommighe, naer 't ontfanghen vande H. Communie, in doodelycke sonden vallen.

SY vervoeght dit ghevoelen by 't voorgaende: 't welck soo veel te grooter was, als d'onbeleeftheyt van soo weerdighen vriendt te verstootten ende naer sijn binnen-komste te verjaeghen, grooter is, dan hem niet beleefdelyck 't ontfanghen. Hier van dede sy bitterlijck haer beklagh tot haeren Salighmaecker op den Feest-dagh van Paesschen haer droefheydt te kennen gevende, som dieswille dat'er soo luttel gevonden worden die hem in haer ziele behouden, naer dat sy hem inde H. Communie ontfanghen hebben; ende door den grooten uyt-keer tot haer quaede genegentheyt,
hem

hem door doodelijcke sonde verjaeghen, den boosen vyandt in sijn plaetse ontfanghende. Och wat droefheyt, boven alle droefheyt is het, seght sy, dit te gevoelen, ende niet te kunnen beletten! *V*at schaede doen wy aen ons selven: *O* Godt geve, dat dese schaede niet en strecke tot ons eenigh verderf. Ick vinde my dickwils getrocken, om voor alsulcke menschen te bidden, op dat sy licht ende kennisse met oprecht berouw van haer sonden moghen verkrijghen. Daer en teghen ben ick vol vreught, als ick my keere tot de ghene die by soo rijcken, weerdighen machtighen, honighvloeyenden gast ingekeert blijven. Dese gedachten doen mijn ingewant smiltten van inwendighe verheughinghe des geests. *O* wonderlijcken gast! onuytsprekelijk in uwe gaven, geest ons gratie om met meerdere naederheyt van uwe teghenwoordigheyt, ende met vaster liefde aen uwe Majesteyt aenhanghende te blijven. Hemelsche Koninghinne, die noyt hier in beletsel ghestelt hebt, verkrijght ons van uwen Sone dese gratie, ende blijft ons by door uwen moederlijcken bystant tot den lesten ooghenblick toe: sonder welke by-blijvinghe ick my daghelijcks krancker gevoele. *V*vaer het saecken dat my den besonderen bystandt Godts niet wederbiel, ick sie klaerlijck dat ick alle uren ende ooghenblicken in sonde soude vervallen. *T*welck my een groot verwecksel gheeft om my meer ende meer aen Godt Almachigh te hechten, om door sijn gratie my staende te houden, sonder de welke ick moet vergaen. Hier toe aenrope ick daghelijcks alle Godts vrienden, om door de voorspraecke vande Moeder Godts tot het eynde mijns levens staende te blijven.